

עבודת השם

כרלת "ח"י לרה"

ידע ליבו ויבן כי אסון קרה את שרה וירוץ אל שכניו וישאל אותם לשרה ויענו אותו האנשים לאמור הוגד הוגד להאם הרחמניה לשרה כי נשחט יצחק בנה ותלך לבקשו ותבוא חברונה. וימהר אברהם ויבוא חברונה היא קריית ארבע וימצא את שרה מתה ויבך אותה הרבה בכה ויקונן את הקינה הזאת על שרה לאמור "יתומות ואלמות" אל שרה בכינה המאכילה אתכן לחם לרעבכן, המשקה אתכן מים לצמאכן, המלבישה את מערומיכן! איך נאלמה הלשון המדברת תנחומים, ותעצמנה העיניים המפיקות חמלה ותחלשנה הידיים המוחות דמעה מעל כל פנים!...

וישמע כל העם את המספר על שרה ויתנו את קולם בבכי ויבכו עד אשר לא היה בס כוח לבכות. בעצם היום ההוא נודע דבר מות שרה ליצחק וימהר הוא ושם לבוא קריית ארבע. ויפול יצחק על פני אימו ויבך עלילה ויושק לה. ויישא את קולו ויקרא לאמור: אויה לי אמי הרחמניה, כי עזבתני פתאום! אמור אמרתי עוד אראה את פניך אשר האירו לי כשמש בצהרים, עוד אשמע את דבריך הטובים המשמחים לב, המשיבים נפשי; ועתה הזה! חשך שמשי וישבר ליבו! איכה אנחם ונחתי אברה ממני איכה אשמה ושמתני ערבה!... ויבך יצחק עד אשר לא היה בו כח לבכות וישב לארץ ויורד ראשו וידום כאבן. (מדרש רבה)

"וַיִּתֵּן לִי אֶת-מַעֲרַת הַמַּכְפֵּלָה אֲשֶׁר-לִי, אֲשֶׁר, בְּקִצֵּה שְׂדֵהוּי" (חיי שרה כניס) יש להבין איזו מעלה מיוחדת מצא אברהם אבינו במערכת המכפלה שהתאמץ כל כך לקנותה? ויש לומר כי מעשה שהיה כך היה כשבאו המלאכים אצל אברהם לבקר ולבשר ששרה תלד בן וביקש להאכילם בשר בקר כתוב "ואל הבקר רץ אברהם" אל תקרא אל הבקר אלא אל הקבר לומר שרץ אברהם לקבר של אדם הראשון במערת המכפלה ומהשמים כוונו כך על ידי ששלחו את המלאך רפאל ונדרמה לפר (שהרי רפאל אותיות פ אל) וכשרצה אברהם אבינו ע"ה לשחוט את הפר לכבוד האורחים ברח לכיוון מערת המכפלה.

כשהגיע לשם נגלה לו אדם הראשון מיד נסתר ממנו כשאברהם ראה זאת הבין שבמקום הזה יש מעלה מיוחדת ואמר: מהשמים גילו לי שאדם הראשון קבור כאן בכדי שאני ואשתי נקבר גם במקום הזה ומאו נתאווה להיקבר שם. אלא שלאחר מכן אמרו לו אדם וחווה: אנו בבושה לפני הקדוש ברוך הוא בעולם ההוא בשביל החטא שגרמנו מיתה לכל באי עולם ואם תרצו להיקבר כאן, היתווסף לנו בושה אחרת מפני המעשים הטובים שבכם. וכששמע אברהם אבינו כך התחיל לדבר עם אדם וחווה בדברי פיוס ואמר להם אני אשתדל לבקש מלפני הקדוש ברוך הוא שלא תבושו לפני ולכן כתוב "ואחרי כן קבר אברהם את שרה אשתו לומר לך שנתרצו אדם וחווה.

"וַיִּהְיֶה חַי שְׂרָה, מֵאָה שָׁנָה וָעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשֶׁבַע שָׁנִים--שָׁנִי, חַי שְׂרָה." (חיי שרה כניס) ויהי כראות השטן את אברהם הולך לשוב לביתו וימהר וישתנה ויהי דמיונו כאיש זקן ויבוא לבית שרה ויאמר לה אהה, שרה האם האומללה! האמנם לא שמעת ולא הוגד לך הדבר אשר נעשה ביצחק בנך? כי לקח אותו אברהם וביארהו אל אחד ההרים ויבן מזבח וישחט עליו את יצחק. ויצעק הנער אל אביו ויתחנן אליו לאמור רחם נא אותי! ולא שם אברהם לב לדברי תחנוניו וישחטהו. ויהי כשמוע שרה את הדברים האלה ותחרד חרדה גדולה ותיבהל ותחשכנה עיניה ותצעק צעקה גדולה ומרה ותיפול על פניה ארצה ותזרוק עפר על ראשה. ותיתן את קולה בבכי ותקרא בני יצחק, בני בני! מי ייתן מותי אני תחתיך היום! אהה, בני מחמד! אנכי רבתיך וטפחתיך ותיקר נפשך בעיני מנפשי ואהב אותך בכל ליבי ובכל נפשי ותהי כל שמחתי ונחמתי.... ועתה טוב מותי מחיי! ותיתן שרה את ראשה כחיק אחת השפחות אשר מהרו לנחמה, ותרום כאבן. ותקם אחרי כן ותלך לבוא חברונה.

ותשאל את כל הולכים על הדרך לבנה ולא ענו אותה האנשים דבר כי לא ידעו מה נעשה ליצחק. ותבוא עם שפחותיה ועבדיה לקראית ארבע ותשב שם, כי חלשה מאד ולא היה עוד בה כוח ללכת משם והלאה. ותאמר שרה אל עבדיה עשו נא עמדי חסד והלכתם לבקש את אברהם ואת יצחק וילכו העבדים ויבקשו בכל המקומות ולא מצאום ויתעצבו אל ליבם מאד וילכו לשוב אל קריעת ארבע. וירא השטן את ענות נפש שרה וישמע את קול בכיתה וירגז תחתיו וימהר וישתנה ויהי דמיונו ליצחק. ויהי בראותה פתאום את פני יצחק בנה יחידה ותגדל שמחתה עד מאד ותצא נפשה מרוב שמחה וגיל ותמת.

ואברהם הלך לשוב אל באר שבע ויהי כקרבו אל ביתו וירא והנה סגורות דלתות אהל שרה ויתמה מאד. ויבט בה וכה וירא כי אין העננים המזהירים המקיפים את האהל ויחרד חרדה גדולה עד מאד. וייגש אל האהל וישקף בעד החלון וירא והנה כבה נר התמיד!!

16:20	כניסת השבת
17:20	צאת השבת
16:41	שקיעה
17:53	ר. תם
6:15	הנץ

הפטרה: "והמלך דוד זקן"

מערכת המכפלה נקראת כי נקברו שם אבותינו בזוגות כלומר בכפולות והם אדם וחווה אברהם ושרה יצחק ורבקה יעקב ולאה בסה"כ ארבע זוגות לכן היא נמצאת ע"י קריית ארבע שנקראת על שם ארבע זוגות של אבותינו שנקברו שם. ומאותו זמן אברהם היה הולך למקום מערת המכפלה כדי להתנאות משום שהייתה שם קדושה מיוחדת (וזה הקדוש פ חיי שרה דף קכ"ז קכח ומדרש).

וכתב המקובל רבנו יוסף בנבנישתי זצ"ל שהסיבה שביקש אברהם לשלם לעפרון כסף מלא תמורת המערה היא בכדי שעפרון לא יוכל לחזור בו לעולם וזהו שכתוב "בכסף מלא יתנה לי" כלומר, שבתנאי זה אני לוקחה הימנו שתהיה מכירה זו שלימה בלי טעות וחריטה. עד שאפילו אם יתברר שהיה בה אוצר והיא מלאה כסף לא יוכל לחזור בו. ואילו ידע עפרון את חשיבות מערת המכפלה לא היה מוכן לקבל כל הון שבעולם תמורת אותו מקום.

"וְהָיָה הַנֶּגֶר, אֲשֶׁר אָמַר אֵלֶיהָ הַטֵּינָא כַדָּף וְאַשְׁתָּה, וְאִמְרָה שְׁתָּה, וְגַם לְגַמְלִיךָ אֲשַׁקָּה..." (חיי שרה כ"ד) ביקש אליעזר לתהות על קנקנה ולבחון אותה בכל, אם מחוננת היא במידות

חיי שרה דף קכ"ז קכח ומדרש).
וכתב המקובל רבנו יוסף בנבנישתי זצ"ל שהסיבה שביקש אברהם לשלם לעפרון כסף מלא תמורת המערה היא בכדי שעפרון לא יוכל לחזור בו לעולם וזהו שכתוב "בכסף מלא יתנה לי" כלומר, שבתנאי זה אני לוקחה הימנו שתהיה מכירה זו שלימה בלי טעות וחריטה. עד שאפילו אם יתברר שהיה בה אוצר והיא מלאה כסף לא יוכל לחזור בו. ואילו ידע עפרון את חשיבות מערת המכפלה לא היה מוכן לקבל כל הון שבעולם תמורת אותו מקום.

פִּינֵת הַהֲלָכוֹת
"דיני חולה שאין בו סכנה בשבת"
 ע"פ ילקוט יוסף כ"ד

יז. אם יש צורך לחלל את השבת עבור חולה שאין בו סכנה, מותר לעשות לו כל צרכיו על ידי גוי, אפילו אם הגוי עושה מלאכות האסורות מן התורה. ובלבד שיהיה חולה שנפל למשכב ולא הסובל ממיחוש בעלמא. ולכן אם צריך להכין תרופה לחולה, מותר לומר לגוי בשבת שיכין את התרופה אם צריך לאותם דברים בשבת עצמה, וכן אם יש צורך להכין לחולה תה חם, וכדומה, מותר לצוות לגוי שיכין תה עבור החולה. וכן אם יש צורך לבשל ולאפות לחולה, עושים כן על ידי גוי. ואין הברדל בין אם יש שם סכנת אבר או אם אין שם סכנת אבר, שבכל אופן התירו על ידי גוי, ואף שאמידה לגוי שבות, במקום חולי לא אסרו. אבל ישראל לא יחלל את השבת לצורך חולה שאין בו סכנה במלאכות דאורייתא, וכמבואר לעיל. ובמלאכות דרבנן ראה סעיף א' (ילקוט שבת כ"ד עמוד קא)

יח. אם החולה (שאינו סכנה) צריך לאיזו תרופה, ויש צורך לנהוג ברכב כדי להביא תרופה זו, הדבר פשוט שאסור לישראל לנסוע לצורך זה, שהרי אין סכנה בדבר. אבל מותר לומר לגוי שיסע להביא את התרופה. ואם אין צורך כל כך בתרופה בשבת, יש להימנע מלומר לגוי שיסע להביאה בשבת. (ילקוט שבת כ"ד עמוד קב)

עלון זה לעילוי נשמתו

ברוך עובדיה בן שרה	יגאל יוכפז בן שושנה
שרה בת שלמה	שלום בן משה
אסתר בת חנה	שלום בן אברהם
ציון עובדיה בן רחל	יחזקאל אליהו בן סמרה
נעמי לקס בת אסתר	יעקב לקס בן אסתר
רחל עובדיה בת אסתר	רבקה בת כאוגו וחנינה
שלמה בן אליהו ושרה	אברהם דמתי בן אסתר
דוד שורמזון בן חוה	

ת. נ. צ. ב. ה.

עורך ומגיש: שלום ע.
 המעוניינים לקבל את העלון למייל בתפוצה שבועית:
 יש לשלוח הודעה לאימייל: avodat.ase@gmail.com
 כמו כן ניתן להוריד את העלון באתרי "לדעת" ו"דרשו"

סִיפּוּר בַּהַאֲשִׁבִים
"נזכרתי באלוקים" חלק 2

קיצור: בת שש-עשרה וחצי הייתה פסיה בודנה כשהגיעה עם בני-משפחתה למחנה ההשמדה אושוויץ. **המשד:** כשראיתי זאת התפלצתי. הרגשתי שעשו זאת לאבא שלי. הוספנו לעבוד כל היום. בסוף גבר הרעב על הפחד. הצלחתי להכניס לשני כיסי מעילי המחורר שני תפוחי-אדמה. הם הוטמנו בין המעיל לבטנה. בשעת בין-ערביים, כשחזרנו למחנה, עייפות, רצוצות ורטובות, התרוצצה בראשי מחשבה אחת – להיות כבר על הדרגש ולאכול את תפוחי-האדמה. אולם החלום התנפץ. בשער המחנה עמדו חיילות אס-אס וערכו עלינו חיפושים. מובן שמצאו אצל כל בנות קבוצתי תפוחי-אדמה והחליטו להעניש אותנו. נלקחנו למגרש גדול, שעליו פוזרו פחמים דוקרניים. פקדו עלינו לכרוע ברך עליהם. הכאב היה עז. באותו רגע הרגשתי שכל צרות העולם התמזגו בנו. כאב, רטיבות, קור, חושך, רעב, צמא, פחד מוות. למרות הכול העייפות הכריעה אותי ונרדמתי. פתאום התעוררתי. אור חזק סנוור את העיניים. חשתי דקירות בבטן. חיילת אס-אס עברה בין השורות ובידיה פנס ודוקרן והעירה את כל הנרדמות. הדבר חזר ונשנה כמה וכמה פעמים, עד שהרגשתי שאין ביכולתי לעמוד בכך עוד. חשבתי לעמי, על עצמי על האדמה ולהירדם לעולמים. בפעם הראשונה בחיי איבדתי כל רצון לחיות והייתי מוכנה למות. דבר אחד הטריד אותי – שאני הולכת למות ואני לבד. ילדה בת שבע-עשרה ולבד-לבד. הרגשתי שאני הולכת להתפוגג. רצייתי שלפחות יישאר מישהו שיוכל לספר איפה מתי ובאילו נסיבות. הבטתי סביב ואין לי מכיר. הבדידות הייתה אימה. ופתאום, ממעמקים, נזכרתי באלוקים. יש אלוקים! אני לא לבד! אלוקים מכיר אותי, יודע את שמי. נתפסתי באלוקים כבקרש הצלה. הרגשתי כאילו דמות כלשהי עומדת לצדי, זרועה נצמדת לזרועי הימנית. ידעתי שזה אלוקים. הפניתי את ראשי וביידי, שפת-האם שלי, אמרתי: "ריבוננו-של-עולם, עוזר לי! שחרר אותי! שלא ירחף עוד עליי פחד המוות. אני לא מבקשת הרבה. תן לי רק חתיכת לחם ופינה שקטה להניח את הראש. אוי, ריבוננו-של-עולם! אם יהיו לי שלושת אלה – חירות, לחם ופינה לשים בה את הראש – אהיה המאושרת באדם". פתאום הרגשתי פרץ של אושר עילאי ממלא אותי. הוא זרם מקצות האצבעות, דרך הגוף ועד הראש. גל של חום הציף אותי וחימם מעט את גופי הקפוא למחצה. ידעתי שבורא-העולם נמצא איתי, מקשיב לי ותומך בי. זה מה שהציל אותי באותו לילה. שפתיי מלמלו: "לא אמות כי אחיה ואספר מעשה יה-י". **סוף!**